

The CHARM Offensive

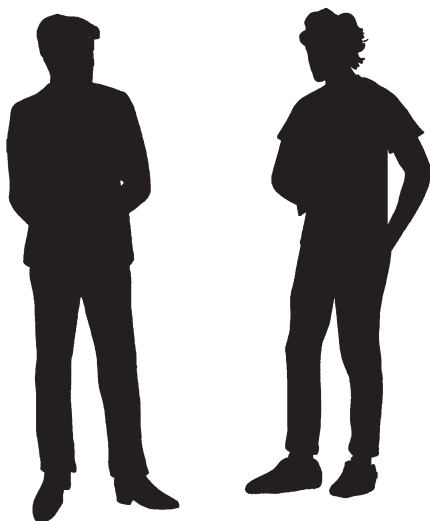
sármháború

ALISON COCHRUN

ALISON COCHRAN

The
CHARM
Offensive
sármháború

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Heathernek, Meredithnek és Michelle-nek –
mert mindenki tudja, hogy a legjobb rész
a nők közötti barátság*

A FORGATÁS ELSŐ ESTÉJE

*Pasadena, Kalifornia – 2021. június 5., szombat
20 versenyző és 64 nap van hátra*

Dev

Dev Deshpande pontosan tudja, mikor kezdett el hinni az örökké tartó boldogságban.

Tízéves, törökülésben ül a nappalijában, és áhítattal bámulja a tévéképernyőn az *Örökkön Örökké*t. Olyan, mint azok a történetek, amiket lefekvés előtt olvas a *Star Wars*-os paplan alá bújva, jóval azután, hogy a szülei már rászóltak, hogy ideje leoltani a villanyt – történetek lovagokról, tornyokról és varázscsókokról. Olyan, mint a filmek, amiket a bébiszitterével, Marissával néz, történetek fűzőkről és jóképű, komor arcú férfiakról, és néma táncokról, amik szavak nélkül is mindent elmondanak. Történetek, amitől a szíve túl nagyoknak érződik kis testében.

Kivéve, hogy az *Örökkön Örökké* jobb, mint ezek a történetek, mert ez a *valóság*. Egy televíziós valóságshow.

A képernyőn a gyönyörű szőke férfi épp ékköves tiarát nyújt át egy rózsaszín ruhás nőnek.

– Szeretnél a hercegnőm lenni?

A nő egyetlen könnycseppet hullat, és a háttérben felcsendül a zene.

– Igen. Igen! – A szája elé kapja a kezét, a férfi pedig a fejére helyezi a koronát, aranyat aranszín hajára. Az álompár csókban forr össze.

Devet megbabonázza a hintók, a báli ruhák és a nagy romantikus gesztusok világa. A külföldi utazások és a téglafalnak dőlve adott, eszméletlen csók, miközben a távolban tűzijáték festi színesre az eget. Ez a világ, ahol a boldog befejezés garantált. Dev csak nézi, és elképzeli magát az egyik nő helyében, ahogy egy jóképű herceggel keringőzik a bálteremben.

– Kapcsold ki azt az anakronisztikus, patriarchális baromságot!
– csattan fel az édesanyja, amikor két bevásárlószatyorral a kezében belép az ajtón.

De Dev nem kapcsolta ki azt az anakronisztikus, patriarchális baromságot. Sőt, éppen az ellenkezőjét tette. Csatlakozott hozzá.

– Tósz! – kiáltja, miközben a maradék pezsgőt szétönti a lelkesen felé nyújtott poharakba. – A szerelem keresésének kezdetére!

Huszonnyolc éves, és öt részeg nővel ül egy limó hátsó ülésén az *Örökkön Örökké* új évadának első forgatási estéjén. Van köztük egy volt szépségkirálynő, egy utazó blogger, egy orvostanhallgató, egy szoftvermérnök és egy Lauren. Mindannyian gyönyörűek és fantasztikusak, az idegességüket pedig bőséges mennyiségű pezsgővel palásoltják. Amikor végre megérkeznek a kastély kapujához, a nők izgatottan emelik a magasba a poharukat. Dev iszik egy kötelező kortyot, de valami kicsit erősebbre vágyik, hogy tompítsa a fájdalmat, ami túl nagy szívét feszíti.

A következő kilenc hétben ezeket a versenyzőket fogja felkészíteni a kamerák előtti szereplésre, végigvezeti őket a Csoportos Küldetésen és Koronázási Ceremóniákon, és segít megalkotni számukra

a tökéletes szerelmi történetet. Ha jól végzi a munkáját, kilenc hét múlva közülük az egyik lesz az a nő, aki megkapja az Utolsó Tiarát, a lánykérést, a boldog befejezést.

És akkor talán Dev majd elfelejti, hogy a saját életében a boldog befejezés sosem garantált.

Magára ölti a legszebb producer-mosolyát.

– Jól van, hölgyeim! Mindjárt itt az idő, amikor találkoztok a Szőke Hercegetekkel!

Sikongások töltik be a limót. Dev megvárja, amíg újra elcsendesednek.

– Megyek, egyeztetek a rendezőnkkel. Mindjárt visszajövök!

Végszóra, egy produkciós asszisztens kinyitja a limuzin ajtaját. Dev kiszáll.

– Helló, bébi! – köszönti Jules leereszkedően. – Hogy s mint?

Dev átveti a mellkasán a táskáját.

– Nem kell pátyolgatni!

Jules már meg is fordult, és sietősen elindul felfelé a dombon a kastély felé.

– Ha nem akarod, hogy pátyolgassalak, akkor gondolom, *ezekre* sincs szükséged – húz elő egy zacskó mentakrémes Oreót a hóna alól –, hogy elűzd a súlyos depressziódat!

– A *súlyos* azért kissé túlzás. Szeretek úgy gondolni rá, hogy csak belekóstolgotok a depresszióba.

– És hányszor bőgted el magad az elmúlt huszonnégy órában, miközben ugyanazt a szakítósz Leland Barlow-dalt hallgattad?

– Jó, ott a pont.

Jules a mellkasához nyomja a kekszét, anélkül, hogy megtorpannának a léptei. Aztán oldalpillantást vet rá, mintha bizonyítékot keresne a három órával korábbi epikus sírógörcsére a zuhany alatt – amit

aztán megismételt a Lyftben, útban a szálloda bálterme felé, ahol a versenyzőit kellett felvennie. A lány tekintete a ruhájára vándorol. A szokásos első esti felszerelését viseli: cargo rövidnadrág, aminek jó mély zsebei vannak, póló (fekete, hogy ne látszódjanak rajta az izzadásgoltok), és kényelmes cipő, hogy kibírja a tizenkét órás forgatást.

– Úgy nézel ki, mint egy indiai Kevin James egy fogyókúrás „utána” fotón.

Dev felölti magára elbűvölő Vidám Dev mosolyát, és belemegy a játékba. Jules kordbársony overallt és egy Paramore koncertpólót visel, a hatalmas Doc Martens cipőjét, a mellkasán keresztben átvetett övtáskát, mintha vállszalag lenne, és sűrű haját a szokásos kontyban hordja a feje búbján. Jules Lu megtestesít minden Los Angelesbe költözött huszonnegy évest, akinek hegyekben áll a diákadóssága, és már rég beletörődött a kevesebbe annál az álomnál, amit a Greta Gerwig nyomdokaiba lépésről szőtt.

– Úgy nézel ki, mint a szomorú öreg nyanya egy Billie Eilish koncerten.

Jules mindkét kezével beint, miközben hátrafelé lépdelve átsétál a biztonsági kapun. Mindketten felmutatják az igazolványukat az őrnök, aztán azonnal el kell ugraniuk az útból, hogy elkerüljenek egy golfkocsit, ami két hivatalsegédet szállít. Kikerülnek a kránt, ami hat méter magasból épp a megalapozó beállításokhoz rögzít felvételeket, és egyenesen belefutnak az első asszisztensbe, aki a kezükbe nyomja az átdolgozott, rózsaszín papírra nyomtatott napi diszpót. Dev egy kicsit mindig is szerelmes volt a forgatás első estéjének káoszába és varázsába.

Jules durván visszarántja a valóságba.

– Biztos, hogy nem akarsz beszélni róla?

Ez alatt egyértelműen Dev három hónappal ezelőtti szakítását érti, és azt a tényt, hogy most fog először találkozni az exével azóta, hogy

felosztották maguk között az ingóságait: Ryané lett a PS5, a lakás és az összes rendes bútor, Dev pedig megtartotta a gyűjtői disneys bögréket meg a DVD-szetteket. A tényt, hogy Devnek a következő kilenc hétben Ryan mellett kell dolgoznia.

Devnek a legkevésbé sem hiányzik, hogy beszéljen „róla”, ezért a szájába töm három kekszet. Jules hátrabillenti a fejét, és felbámul rá.

– Rám számíthatsz, tudod. Ha esetleg... – De nem fejezi be a mondatot, nem tudja teljesen elkötelezni magát, hogy felajánlja az érzelmi támogatását. Ehelyett visszatér a közöttük szokásos ugratáshoz: – Szólj, ha készen állsz a vigaszrandizásra! Legalább négy srác jár az edzőterembe, akikkel össze tudlak hozni!

– Ó, édesem, ne tégy úgy, mintha valaha is betetted volna a lábad egy edzőterembe.

Jules belebokszol a karjába.

– Épp próbálok jó barát lenni, seggfej!

Jules nagyszerű barát, de egy hat évig tartó kapcsolatot nem tud csak úgy lerázni magáról az ember, és a gondolattól, hogy újra randizni kezdjen, Dev legszívesebben visszabújna az ágyába még három hónapra. Nem akar kínos első randevúkra menni fitt, ápolt, nyugat-hollywoodi queer férfiakkal, akik nem látnak tovább a vézna testalkatánál, a Costco márkás farmerjénél és az egyáltalán nem menő szemüvegénél.

Azt hitte, már a háta mögött tudhatja az első randevúkat.

– Azt hiszem, szabadságot veszek ki férfiaktól. – Begyakorolt közbösséggel ejti ki a szavakat, miközben az Irányító Központ felé tartanak. – És csak arra koncentrálok, hogy mások szerelmi történeteit írjam meg.

Jules a büféasztal felé tereli magukat egy újabb adag cold brew kávéért.

– Hát, ebben az évadban alaposan fel kell majd kötnöd a gatyádat! Találkoztál már Mr. Szőke Herceggel?

– Nem, de nem lehet olyan rossz, mint amilyenek a csoportos csevegésben hangzik.

– Még annál is *rosszabb* – csapja össze a kezét, és drámai módon nyomatékosít minden egyes szót. – A. Fickó. Kész. *Katasztrófa!* Skylar azt mondja, hogy szezon-romboló. *Karrier*-romboló.

Dev jobban aggódna, ha Skylar Jones nem lenne mindig apokaliptikus hangulatban a forgatások első estéjén.

– Skylar minden évadban azt hiszi, hogy az lesz az utolsó. Erősen kétlem, hogy Charles Winshaw romba tudna dönteni egy húszéves franchise-t. A Twitter pedig kellőképpen odáig van a választástól.

– Nos, úgy tűnik, hogy az előzetes felvételek borzalmasan sikerültek. Kivitték őt a tengerpartra, és majdnem leesett a fehér lováról.

Devnek el kell ismernie, hogy ez nem hangzik *túl jól*.

– Charles egy kívülálló. Valószínűleg csak szüksége van egy kis időre, hogy hozzászokjon a kamerákhoz és a világításhoz. Egy kicsit sok lehet ez az embernek.

Jules a szemét forgatja.

– Az, hogy egy kívülállót hozunk be, senkit sem fog meggyőzni arról, hogy ezek az Instagram-influenszerek a *szerelemért* jelentkeztek a műsorba.

– Ők nem Instagram-influenszerek – erősködik Dev. Egy újabb Jules Lu szemforgatás a válasz. – *A legtöbbjük* nem Instagram-influenszer. És persze hogy a szerelemért vannak itt!

– És soha nem azért, hogy reklámozzák a hóbortos fejpántjaikat az Etsyn! – csattan fel Jules. – Azoknak pedig, akik tényleg a szerelem miatt jönnek a műsorba, az agyát már annyira átmosta az esküvőipar, és annyira meg vannak győződve arról, hogy az önértékelésük a

házassághoz van kötve, hogy szó szerint bebeszélük maguknak, hogy szerelmesek olyasvalakibe, akivel összesen tíz órát töltöttek együtt.

– Nagyon szomorú, hogy ilyen mértékű cinizmust látok egy ilyen fiatal lányban.

– Az is nagyon szomorú, hogy ilyen vak idealizmust látok egy ilyen idős hapsiban.

Dev hozzávág egy Oreót, még akkor is, ha Julesnak igaza van. Charles Winshaw-val, nem pedig a szerelemmel és a házassággal kapcsolatban.

Az elmúlt hat évben, amióta Dev az *Örökkön Örökké*-nek dolgozik, az új sztár mindig a rajongók által leginkább kedvelt, az előző évadban visszautasított versenyzők közül került ki. Az utóbbi időben viszont ez a minta arra készítetett néhány hangos kritikust a Tündér-Mese Családban, hogy kétségbe vonják a sorozat romantikus realizmusát. Egyesek – ahelyett, hogy a szerelmet keresnék a műsorban – csak azért jelentkeztek, hogy a következő sztárrá válhassanak. Ezért a showrunnerük, Maureen Scott úgy döntött, hogy az új évadra egy kívülállót hoz be, hogy felrázza a dolgokat.

Charles Winshaw – a rejtélyes, milliomos műszaki zseni, megmagyarázhatatlanul kockás hassal – jó hatással lesz a nézettségre, függetlenül attól, hogy képes-e megmaradni a lovon vagy sem.

Dev előhúzza a *People* magazin egy példányát a válltáskájából. Ez az a szám, aminek a címlapján az új sztárjuk látható, megspékelve a *Szilvánium-völgy legkívánatosabb agglégénye!* szalagcímmel. Szőke fürtök, széles állkapocs és egy gödröcske az állán. A tökéletes Szőke Herceg.

Amikor elfordulnak a büféasztaltól, a nap épp kezd lebukni a kastély ikertornyai mögött, ezzel lágú, narancssárga fénybe borítva mindent a díszletek között. A fákon csillogó fényfüzérék láncai csillagokként ragyognak, a levegő illatozik a virágcsokroktól, és ez pontosan

olyan, mint amilyennek Dev gyerekkorában a tündérmeséket elképzelte.

– Ez egy szarvihar, Dev! Egy kibaszott szarvihar! – kezd el kiabálni Skylar Jones, amint belépnek az Irányító Központ sátrába. Már fél doboz savlekötő cukorkát megevett, ami sosem jelent jót ennyire az elején az esti forgatásnak.

– Pontosan miért is szarvihar ez?

– Mert ez az évad teljesen és epikusan el van cseszve!

– Rettenetesen sajnálom, hogy már azelőtt elcsesződött, mielőtt még elkezdtek volna. – Dev bedugja a fülesét, és Jules átnyújt neki egy walkie-talkie-t a töltőállomásról. – Arról van szó, hogy a Hercegünk majdnem leesett a lóról?

– *Bárcsak* leesett volna arról a lóról! – dühöng Skylar. – Talán ha agyontapossák, akkor behozhattuk volna helyette az egyik Jonas Brothert vagy egy gagyibb Hemsworthöt.

– Szerintem mindegyik Jonas és Hemsworth házasságban már.

– Ó, hát ezért maradt nekünk csak egy székrekedéses tech mókusz?

Dev tudja, hogy nem szabad kinevetnie a főnökét. Skylar Jones queer fekete nőként nem azért lett egy valóságshow-hatalom főrendezője, mert olyan nyugis. Amikor negyvenéves kora előtt korai női kopaszodás alakult ki nála a munkával járó stressz miatt, egyszerűen elkezdte leborotválni az összes haját.

– Miben segíthetek, Sky?

– Mondd el, mit tudsz Charles Winshaw-ról!

– Izé... Charles Winshaw... – Dev lehunyja a szemét, maga elé képzeletben a táblázatokat, amiket a csatorna lefuttatott háttérellenőrzések és Google-keresések segítségével állított össze az évadra készülve, és gyors egymásutánban sorolni kezdi a tényeket. – Az agya olyan, mint Steve Wozniaké, a teste pedig egy Marvel szuperhősé. Tizenhat

évesen érettségizett, amikor megnyert egy kódolási versenyt és azzal együtt teljes ösztöndíjat a Stanfordin. Még a huszadik születésnapja előtt elindította a WinHan nevű technológiai startupját a kollégiumi barátjával, Josh Hannal. Huszonhat évesen otthagyta a céget, és most huszonhét éves milliomosként vezeti a Winshaw Alapítványt. A *Time* és a *GQ* címlapján is szerepelt már, de eddig hírhedten elzárkózott a magánéletével kapcsolatban, így a randizási múltjáról keveset tudni. De... – Dev kirázza a karját. Ez az ő asztala. – Az alapján, amit tudunk, úgy vélem, Charles egy huszonöt és harminc év közötti nőt keres, aki nem magasabb százhetven centinél. Sportos, de nem különösebben természetjáró. Olyan nőt, aki földhözragadt és ambiciózus, akinek sínen van az élete, és világos céljai vannak a jövőre nézve. Intel-ligens, de nem intelligensebb nála, családcentrikus és társaságkedvelő. Azt fogja mondani, hogy egy szenvedélyes, jó humorérékkel rendelkező nőt keres, de igazából egy laza és szimpatikus társat szeretne, aki boldogan alkalmazkodik a San Franciscó-i életéhez. Ezt a profilt figyelembe véve már összekészítettem a dossziékat azokról a versenyzőkről, akik a legnagyobb valószínűséggel kerülnek a top háromba.

Skylar a sátorban állók felé int.

– És ezért, emberek, ezért Dev a legjobb!

Dev egy kicsit meghajol a hangkeverő irányába. Skylar megveregeti a hátát.

– Megmondom, mit fogsz csinálni, Dev! Siess le a nyugati kapuhoz, hogy találkozz Charles kocsiával, és aztán vidd oda a pozíciójelhez!

Bármennyire is szereti Dev a jó kis sietséget, különösen a forgatás első estéjén, mégsem mozdul.

– Nem Ry... mármint, nem Charles kezelőjének kellene őt a pozíciójelhez kísérnie?

– Mostantól te vagy Charles kezelője. Ezennel áthelyeztelek. És ha csak nem akarsz, hogy ez a műsor az *Average Joe* nyomdokaiba lépjen, azt javaslom, hogy ne állj ott tátott szájjal, hanem *tényleg* rohadatul siess!

Dev még mindig nem mozdul.

– Sajnálom, de ezt nem értem. Én a versenyzők kezelője vagyok, és... Ryan a herceg kezelője.

Ryan Parker a gyökerekkel való haverkodásban jó, ő pedig a nők irányításában. És ahogy azt az egész csapat megtudta nemrég, a Dev huszonnyolcadik születésnapjában történt nyilvános szakításuk után, együtt sosem voltak jók.

– Csakhogy Ryan nem tudta szállítani a felvételeket az előzetes forgatáson, ezért őt most áthelyezik felügyelő producer pozícióba, te pedig átveszed tőle a herceget. Figyelj! – Skylar a kezébe fogja az arcát, teljes mértékben semmibe véve a csatorna által nemrégiben kiadott emlékeztetőt a munkahelyi határokról. – Te vagy a legjobb kezelőnk, és ezzel a fickóval *tényleg* a legjobbra lesz szükségünk!

Az egyetlen dolog, amit Dev jobban szeret ennél a műsornál, az a produceri képességeivel való hízelgés.

– Ha ezt az évadot sikerre akarjuk vinni, szükségem van Dev „Valóban Hisz A Tündérmesékben” Deshpande-ra, hogy a sztárunkat irányítsa. Meg tudod ezt tenni nekem?

Dev próbál nem a saját csődbe ment tündérmeséjére gondolni. Egyszerűen azt mondja, amit a főnöke hallani akar:

– Hát persze hogy meg tudom!

– Kiváló! – Skylar Jules felé fordul. – Menj, keresd meg Charles mappáját, és hozd el Devnek! Az évadban mellette fogsz dolgozni a produkciós asszisztenseként. Segíts neki Charlesszal! Most pedig indulás, mindkettőtöknek! Mindjárt lemegy a nap.

Dev még csak élvezni sem tudja a Jules arcára kiülő undorodó kifejezést, amiért a személyes produkciós asszisztensének nevezték ki, mert csak arra tud gondolni, hogy három hónap után először fogja látni Ryant, úgy, hogy épp az előbb lopta el az állását.

De most nincs idő ezen rágódni. Azt teszi, amire utasították. *Rohadtul siet* lefelé a kikövezett ösvényen a nyugati kapu felé, ahol ott várja a limó, benne a sztárjukkal.

És talán ez jó. Talán még jobb is. Még álmában is tudja a nőket irányítani, de Charles Winshaw kihívást jelent majd, olyasmit, amibe bele tudja vetni magát testileg-lelkileg, beleveszve az erős fényekbe és a gyönyörű történetekbe.

A limuzinhoz robot, a hátsó ajtó kilinciséért nyúl, és talán lelkesedésében a feltétlenül szükségesnél nagyobb erővel rántja fel az ajtót, mert a Szőke Hercegük összegabalyodott végtagokkal kizuhan a kocsiból, és egyenesen a lába előtt ér földet.

Charlie

– Nem sok egy kicsit a korona?

Maureen Scott nem néz fel a telefonjából, és semmilyen módon nem vesz tudomást arról, hogy megszólalt.

Charlie esetlenül izeg-mozog a limó hátsó ülésén, a szmoking kényelmetlenül feszül a mellkasán. A testét nem érzi a sajtójának, mióta legyantázták, barnították, majd erős illatú kölnivel befújták. A legkevesebb, amit megtehetnének, hogy hagyják levenni a koronát, mert abban úgy néz ki, mint a sztriptíztáncos Vilmos herceg. Még azt is leellenőrizte, hogy a szmoking biztosan nem letéphetős-e.

(Nem az. A szerződésében azonban elég meztelenségre vonatkozó kikötés áll ahhoz, hogy jogos aggodalomra adjon okot.)

Lenéz a közöttük lévő ülésen lazán heverő magazinra, és megtapasztalja azt a kognitív disszonanciát, amit a saját magáról készült fotók megpillantása okoz. Ha most belenézhetne egy tükörbe, tudja, hogy az arca izzadt és vörös lenne, a szeme és a szája összehúzva a szorongástól. De a magazin címlapjáról visszaköszönő férfi nem szorong semmitől. Az arca sima, a tekintete barátságos, a szája sarkában lezser mosoly. A férfi a magazin címlapján egy idegen.

A férfi a magazin címlapján egy *hazugság* – egy hazugság, amivel a következő két hónapban együtt kell élnie. Alkut kötött a közmondásos ördöggel, és jelenleg nem sok mindent tud befolyásolni a körülményeit illetően. De legalább ezt a hülye műanyag koronát leveheti. Felemeli a kezét.

– Azt hagyd békén, drágám – ripakodik rá Maureen Scott, a tekintetét még mindig a telefonjára szegezve.

Még a *drágám* ellenére is, a szavainak éle van, és Charlie keze petyhüdtlen visszahullik az oldalához. Akkor hát a korona marad.

Vagy... kiugorhatna a mozgó járműből, és most azonnal véget vethetne ennek az ostoba, félresikerült reklámfogásnak. Meghúzza a kilincset, de természetesen az ajtó zárva van. Szökésveszélyesnek nyilvánították, ezért is kíséri a sorozat készítője személyesen a stúdióból a forgatásra.

Két nappal korábban az *Örökkön Örökké* stábja elvitte a tengerpartra, ahol azt várták tőle, hogy az előzetes felvételekhez egy fehér lovon lovgoljon, mint a Szőke Herceg, akinek lennie kellene. A Szőke Hercegeknek ösztönösen tudniuk illene, hogyan kell lovagolni. És határozottan nem szabadna *félgniük* a lovaktól. Ahelyett, hogy deltásnak és férfiasnak tűnt volna, ő csak görnyedezett, késleltette a forgatást, és a nyereg

minden kényelmetlen rántásánál grimaszba torzult az arca, amíg a nap végül le nem bukott. Mindenki mérges volt a felvételek miatt. A kopasz nő, aki a forgatást dirigálta, „kibaszottul reménytelennek” nevezte.

Ami, őszintén szólva, nagyjából igaz is.

Próbál visszaemlékezni, mit mondott a PR-menedzsere, mielőtt megkezdődött a produkció:

– Te vagy Charlie *kibaszott* Winshaw! Még a seggeden volt a tojás-héj, és már felépítettél egy milliárd dolláros tech céget. Az *Örökkön Örökké* meg sem fog kottyanni!

– De elveszítettem a cégemet – motyogta erre válaszul. Parisa úgy tett, mintha nem hallotta volna. A nő pontosan tudja, mit veszített. Ezért is van most *itt*. Ez az utolsó esélye, hogy mindent visszaszerezzen.

A nyomás a vállára nehezedik, és mielőtt az általános szorongás átcsapna teljes pánikrohamba, végigfut a szokásos stratégián, amivel legyűrheti: venni három mély levegőt; elszámolni harmincig hét nyelven; lekopogni a térdén tizenháromszor a „nyugalom” morzekódját.

Maureen Scott abbahagyja a telefon képernyőjén a pötyögést, és ránéz – *igazán* ránéz, egész este most először.

– Mihez fogunk veled kezdeni? – töpreng. A hangja émelvítően édes.

Charlie legszívesebben emlékeztetné rá, hogy a *nő* az, aki felkereste *öt*. A nő volt az, aki hónapokig zaklatta a PR-menedzserét, míg Charlie végül beleegyezett a műsorba. De nem szól semmit.

– El kell lazulnod – mondja ki lassan Maureen a szavakat, mintha az emberiség történetében valaha is eredményt hozott volna az, ha valakinek azt javasolják, lazítson. Ezüstszürke fűrtjei stílusosan suhog-
nak, ahogy fenyegető pillantást vet rá. – Mindannyiunk jövője ezen múlik. Neked nyilvánvaló okokból szükséged van némi személyes újjáalakulásra. A műsornak is. Ne cseszd el ezt mindenkinek!

Charlie szeretné leszögezni, hogy nem szándékosan cseszi el a dolgokat. Tényleg rettenetesen szeretne az a nem-elcseszős fajta ember lenni. Ha olyan lenne, akkor most nem kellene egy párkereső valóságshow sztárjaként kínlódnia.

Maureen rámereszi ravasz szemét.

– Ne legyél már ilyen komor, drágám! Húsz gyönyörű nővel randevúzhatasz, és amikor vége, megkéred a kezét annak, aki utoljára talpon marad. Mi olyan szörnyű ebben?

Mi olyan szörnyű abban, hogy egy tévéműsorban randizik, amikor két éve nem volt igazi randevú? Mi olyan szörnyű abban, hogy ál-eljegyzést köt egy majdnem idegennel, abban a halvány reményben, hogy ha mindezeknek vége, talán újra dolgozhat?

Semmi. Egyáltalán semmi. Nagyszerűen érzi magát az egésszel kapcsolatban.

Egyébként pedig, valószínűleg mindjárt hányni fog.

– És ki tudja – folytatja Maureen édeskesén. – Talán még az igaz szerelemre is rátalálsz a műsor végére.

Nem fog.

Ez az egyetlen dolog, amit Charlie halálbiztosan tud.

Az autó lassan megáll, és Maureen zsebre vágja a telefonját.

– Akkor hát, amikor kiszállunk, találkozol Devvel, az új kezelőddel, ő majd átvezet téged az érkezési ceremónia menetén.

Charlie meg akarja kérdezni, hogy mi baj volt az előző kezelőjével, de a sofőr leállítja a motort, és Maureen szó nélkül kiszáll a kocsiból, aztán eltűnik az éjszakában. Nem tudja, hogy most követnie kellene-e, vagy csak üljön a kocsiban, mint egy csinos bábu, amíg nem érkezik valaki, hogy megrángassa a zsinórjait.

Az előbbi választja, mert nem hajlandó lemondani a szabad akarat minden morzsájáról, ahogy elindul erre a két hónapos utazásra

a valóságshow-pokolban. Drámai módon egész súlyával az ajtónak dől... ami gyanúsan könnyen enged.

Mert mint kiderül, valaki éppen abban a pillanatban nyitotta ki. Charlie kibillen az egyensúlyából. Egyetlen kecses mozdulattal, arccal lefelé landol valakinek a lábánál.

– A francba! Jól vagy?

Kezek ragadják meg, amik aztán álló helyzetbe emelik, pontosan úgy, mint egy csinos bábut. A kezek egy magas, sötét bőrű férfihoz tartoznak, akinek az ádámcsutkája pont szemmagasságban van. Van valami nyugtalanító abban, hogy ilyen drasztikus mértékben fel kell néznie egy másik emberre. De megteszi. Hangsúlyos arccsontok és intenzív szempár a műanyag keretes szemüveg mögött, és egy szórakozottan mosolygó száj. A szmokingja elejét markoló férfi (Dev?) bele-túr az ujjával a hajába, hogy megigazítsa a koronát, és ez már túl sok.

Túl sok érintés.

Túl sok *minden*, túl gyorsan.

A szorongás átveszi az irányítást az agya felett, és Charlie pánik-szerűen hátraugrik, neki az autó ajtajának, csak hogy szabaduljon a férfitől. Az új kezelője válaszul felvonja a fél szemöldökét.

– Szóval, akkor semmi érintés? – Ferde mosolyt villant Charlie-ra, mintha ez az egész egy nagy tréfa lenne.

Charlie számára az érintés sosem tréfa. Általánosságban nem utálja, ha megérintik, de jobban szereti, ha erről előre szólnak neki, és ha kézfertőtlenítő is szerepel a dologban. Tudja, hogy beleegyezett ebbe a műsorba, ahol az érintés kötelező dolog, ezért megpróbálja megmagyarázni:

– Bárhol megérinthetsz, ahol csak akarsz – kezdi.

Aztán – amikor a férfi másik szemöldöke is felszalad – rájön, hogy ezt nem túl elegánsan fogalmazta meg.

– Várj, nem úgy értettem... Nem bánom, ha megérintesz, de ha megtennéd, hogy ööö... ha előbb megmosnád a kezed? Nem mintha tisztátalannak tartanálak! Biztos vagyok benne, hogy nagyon tiszta vagy. Úgy értem, tiszta az illatod, de nekem van egy kis problémám a baktériumokkal, és ha esetleg figyelmeztetnél előtte? Mielőtt hozzám érsz?

Ezt kapja azért, amiért megpróbált szóbeli kommunikációt folytatni egy idegennel. A kezelője először csak tátott szájjal bámulja. Aztán...

– Nem! – mondja határozottan. – Ül vissza a kocsiba!

Dev ismét felrántja az ajtót, és a Converse orrával Charlie lábába rúg. Charlie körülbelül olyan kecsesen mászik vissza a kocsiba, mint ahogy két perccel korábban kiszállt. Megpróbál hátrébb csúszni az ülésen, hogy helyet csináljon a nagyon magas férfinak, aki jelenleg félig-meddig rajta ül.

Dev megkéri a sofőrt, hogy szálljon ki.

– Sajnálom! – bukik ki Charlie-ból. A bocsánatkérés mindig jó ötletnek tűnik, amikor nem ért egy társadalmi helyzetet, márpedig most határozottan nincs fogalma arról, mi történik.

– Kérlek, *ne beszélj!* – Dev benyúl hatalmas válltáskájába, és előhúz egy aprócska üveg zöld kézfertőtlenítőt. Ahogy bekeni a kezét, Charlie furcsa módon meghatódik a gesztustól. Aztán, amikor rájön, hogy a kézfertőtlenítő további érintést jelent, furcsa módon kiborul a gesztustól.

– Hajolj előre! – utasítja Dev.

– Ööö...

– Siess! Hajolj előre!

Charlie előrehajol, és ez a vadidegen fickó a háta mögé nyúl, kihúzza az ingét. Meleg ujjai végigsimítanak a bőrén. És igen, az elmúlt napokban megtanulta, hogy a Los Angeles-i emberek nagyon furcsán viselkednek mind a személyes térhez, mind a meztelen testhez, de Charlie

nem Los Angeles-i. Ő nincs hozzászokva, hogy férfiak taperolják az autóban, akik ráadásul igazán förtelmes cargo rövidnadrágot viselnek.

Dev ujjait tűszúrásként érzékeli minden egyes alkalommal, amikor hozzáér, miközben a nude színű mikrofonszíjjal babrál, amit még a stúdióban erősítettek rá. Tizenöt gyötrelmes másodperc után, amit Charlie egy-egy Mississippivel¹ számol, hogy megfékezze a kiborulást, Dev elhúzódik, és hátradől az ülésen. Charlie végre kifújja a levegőt.

– Jó ég, haver! Forró voltál.

– Én... *Tessék?*

– A *mikrofonod*. – Dev odamutat, ahol Charlie inge most ki van húzva a nadrágjából a hátánál, majd a saját fülesére, amibe feltehetően valaki éppen valamit kiabál. – Valaki bekapcsolva hagyta a mikrofonodat, és most újra a vevőkészülék hatósugarában vagy. Mindig legyél óvatos a forró mikrofonokkal! Tekintsd ezt az új kezelőd első leckéjének: bármi, amit mondasz, kiragadható a szöveggörnyezetéből. A monológodat arról, hogy engeded, hogy megérintselek, könnyen beilleszthetik egy egészen másfajta jelenetbe.

– Ó! – Charlie-nak hirtelen eszébe jut, hogy június van Dél-Kaliforniában, és izzad a klíma nélkül. – Rendben. Oké, értettem. Igen. Bocsánat.

Fél méterre tőle az új kezelője figyelmesen tanulmányozza a szemüvege mögül. Charlie tartja a szemkontaktust *egy Mississippi, két Mississippi* erejéig, aztán lenéz, és idegesen megigazítja a mandzsettáját.

– Megsérültél? Amikor kiestél a kocsiból? – kérdezi Dev gyengéden. – Úgy nézel ki, mint akinek fájdalmai vannak.

– Ó! Ööö, nem.

---

¹ Másodpercek számolására alkalmazott módszer, a minden szám után kiejtett „Mississippi” nagyjából egy másodpercet tesz ki. Ismeretes még „egy elefánt, ...”-verzióban is, de ez nem olyan pontos.

Dev újra kotorászni kezd a válltáskájában.

– Van nálam fájdalomcsillapító, tigrisbalzsam és sebtapasz. Mire van szükséged?

– S-semmire – motyogja Charlie. – Jól vagyok!

Dev egy egész elsősegélycsomagot tart a karjában.

– De az arcod! Olyan elgyötört, mintha fájna valamid.

– Ööö. Csak ilyen az arcom.

Erre Dev hátraveti a fejét, és felnevet. Charlie egyik legfőbb kudarca az életben, hogy képtelen megállapítani, mikor nevet valaki vele, és mikor nevetnek *rajta*. Tízből kilencszer az utóbbiról van szó.

– Ez eléggé zavarba ejtő – jegyzi meg Dev olyan hangon, hogy Charlie már-már elhiszi, hogy a kezelője vele nevet –, mert úgy nézel ki, mint egy puccos kölni reklámjában lévő fickó, de határozottan úgy viselkedsz, mint egy IBS-gyógyszer reklámjában lévő fickó.

– Lehetek egyszerre mindkét fickó.

– Ebben a műsorban nem lehetsz. – Dev kihúzza maga alól a *People* magazint, és a címlapján lévő arcra bök. – Ha azt akarjuk, hogy ez az egész működjön, akkor a kamerák előtt ennek a fickónak kell lenned!

Charlie önmaga magazinosa változatára mered, és azon töpreng, hogyan tudná megmagyarázni. *Az a fickó nem én vagyok! Nem tudom, hogyan legyek az a fickó. Ez egy hatalmas hiba volt.*

– Én...

Dev mögött kinyílik az autó ajtaja. Neki könnyedén sikerül, hogy ne essen ki rajta.

– Dev! Mi a szart csinálsz odabent? Késésben vagyunk, és Skylar visszafokoz minket castingosnak, ha nem juttatjuk el a herceget a rohadt pozíciójéhez, most azonnal!

Az aprócska termetű, mocskos szájú teremtmény Charlie felé löki a kezét.

– Jules Lu. Örvendek a találkozásnak! Én vagyok a produkciós asszisztens. Az a feladatom, hogy biztosítsam, hogy mindig ott legyél, ahol lenned kell, amikor ott kell lenned. És most nem ott vagy, ahol lenned kellene!

– Sajnálom! – Charlie a lány kezét bámulja, de nem nyújtja ki a sajátját. – Ööö, te... szintén találkozunk.

– Most tényleg azt hiszi, hogy ez egy mondat volt? – kérdezi Jules Devtől. – Istenem, nekünk befellegzett!

Jules kirántja Devet a kocsiból, Dev pedig kirántja őt, és hiába akarna bármit is mondani Devnek, azt elnyeli a körülöttük kibontakozó örület. Elindulnak egy ösvényen a díszlet felé, ami elvileg úgy fest, mint egy tündérmese.

A kastély kivilágítva áll a távolban, és a műsor házigazdája, Mark Davenport egy díszes szökőkút előtt várakozik. Mindenhol csillogó fények és virágok, meg egy hintó, amit egyenesen a *Hamupipóké*ből ragadtak ki.

Egy tündérmesének *kellene* tűnnie, de a kastély valójában csak egy pasadenai milliomos háza, a stáb tagjai pedig feketébe öltözve kiabálnak és szívják az elektromos cigit. Mark Davenport addig üvöltözik az asszisztensével valami kombucha miatt, amíg az sírva nem fakad.

Szóval a helyzet *nem egészen* olyan, mint amit Walt Disney elképzelne egy tündérmesének.

– Állj ide, kérlek! – Dev egy szalaggal felragasztott x-re mutat, és mielőtt a kezét újra a hátára csúsztatná, hogy bekapcsolja a mikrofonját, még figyelmezteti is. Charlie megfeszül. Eljött a pillanat. Innentől kezdve nem tudja visszacsinálni, nem tud kihátrálni belőle, nem tud elbújni. Ha túl sokat gondol az elmúlt évre és mindarra, ami ide, ehhez az egyetlen kétségbeesett tettehez juttatta, tudja, hogy nem lesz képes tartani magát.

– Ne feledd – mormolja Dev halkán, közel a füléhez –, most már mindenki hall téged az Irányító Központban.

Charlie lenyeli a torkában lévő gombócot.

– Nyomorúságosan festesz.

– Ó, ez valószínűleg azért lehet, mert nyomorúságos is *vagyok*.

– *Mikrofon*.

– Én... ööö... nyomorúságosan boldog vagyok, hogy itt lehetek!

– *Roppant* meggyőző mentés. Született tehetség vagy.

Charlie önmaga ellenére is elmosolyodik, Dev pedig lelkesen kiabálni kezd, hogy „Igen! Igen!” Az ujjáival négyszöget formál, és az egyik szemét hunyorítva úgy tesz, mintha felvételt készítené.

– Pontosan így! Pontosan így mosolyogj, amikor a kamerák vesznek!

Sajnos Charlie mosolya azonnal lehervad, amint Dev felhívja a figyelmét a kamerákra.

– Na, most meg úgy nézel ki, mint aki mindjárt hányni fog.

– Valószínűleg fogok is.

– Nem, nem fogsz! Húsz nővel fogsz találkozni, akik mind azért vannak itt, hogy megtalálják veled a szerelmet. – Dev úgy tűnik, hogy ezt elbűvölő kilátásnak tartja, mintha Charlie minden mesebeli álma készülné épp valóra válni. Mintha Charlie-nak lennének mesebeli álmái. – Csodálatos lesz!

Dev megfélekedzik az előzetes-figyelmeztetés-érintés-előtt szabályról, és a keze Charlie bicepsze köré fonódik, átégetve a szmoking rétegeit. Charlie nem egészen érti, mi történik most a testével, de az biztos, hogy semmi jó. Talán inkább valami nagyon-nagyon rossz.

Dev még közelebb hajol. A lélegzete Charlie arcához ér, forró. Cukor- és csokoládéillata van, és még valami, amit Charlie nem tud beazonosítani.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudom, hogy most ki vagy borulva, de ennek az egésznek a végén meg fogod találni a *szerelemet* – suttogja Dev. – Kilenc hét múlva lesz egy *menyasszonyod!*

És ekkor Charlie valóban elhányja magát, egyenesen Devre.

Dev

Hányás borítja a Conversét.

Igaz, ami igaz, a forgatás első estéjén végül mindig hányás borítja a cipőjét, de ez általában hajnalban történik, nem alkonyatkor, és a hányás jellemzően egy elázott versenyzőé, nem pedig a Szőke Hercegé.

De, ahogy az kiderült, Charles Winshaw senki mércéjével nem volt Szőke Herceg, nem számít, kinézetre mennyire hajaz rá. Tényleg teljesen úgy néz ki. Széles a válla, és a szmoking aligha tudja elrejtetni izmos testalkatát. Az orra egyenes, az álla szögletes, és nagyon kedves – pont a kedvessége az, ami Devet olyan váratlanul érte, amikor Charles kizuhant a limóból. Minden férfi, aki ebben a műsorban szerepel, jóképű. De soha nem volt egyikük sem kedves.

Ugyanakkor egyikük sem volt még *ilyen jóképű*. Charles Winshaw a leggyönyörűbb férfi, akit Dev valaha látott a való életben, még úgy is, hogy hányás van az állán lévő gödröcskéjében. Még úgy is, hogy abszolút zagyvaságokat beszél. Még úgy is, hogy izzad az idegességtől.

(Talán különösképpen az ideges izzadás miatt.)

– Én... én... annyira nagyon, de nagyon-nagyon sajnálom! – dadogja.

Minden bosszúság, amit Dev a hányás miatt érez, köddé válik, amikor felnéz Charles Winshaw hatalmas szemébe. Olyan, mint egy